

[Statsministeren]

noget at regne i forhold – jeg siger udtrykkeligt: i forhold – til det, som Holland og Belgien var ude for, og jeg kunne nævne en lang række andre lande. Derfor er det ikke en dansk opgave at komme og sige: nu skal dette hævnnes ved, at man skal betale så og så meget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til statsministeren af:

Jens Møller (KrF):

»Finder statsministeren i sin egenskab af pressens minister, at Ekstra Bladets behandling af sagen om anholdelsen af bombemanden fra Gladsakse, især af dennes familie, er i overensstemmelse med, hvad et dagblad kan tillade sig i retning af udnyttelse af menneskelige tragedier, og hvad agter statsministeren at foretage sig i den anledning?«

(Spm. nr. 760).

Skriftlig begrundelse.

Ekstra Bladet bragte den 3. maj 1978 billede af familiens hjem o. lign. med angivelse af adresse. Dette forekommer at være at fejle spot til skade over for en familie, der i forvejen er ramt så hårdt.

Jens Møller (KrF):

Baggrunden for mit spørgsmål er den meget kendte sag om den såkaldte bombemand fra Gladsakse. Jeg tror, alle er glade og lettede over, at denne sag nu er afsluttet med, at manden er blevet arresteret, og at det er sket uden, at der er mennesker, der er kommet alvorligt til skade, hvad jo nemt kunne være sket ved flere af de bomber, der blev anbragt forskellige steder.

Men midt i denne glæde over det er der jo nogle mennesker, for hvem det samtidig må være en stor sorg, nemlig den unge mands forældre. Enhver, der har store børn, voksne børn, kan tænke sig til, hvilken sorg og forfærdelse der må have været i det hjem, da man blev klar over, hvem bombemanden var. Det er den slags, der desværre ikke er noget at gøre ved – sådan er livet – men jeg finder det ganske og aldeles urimeligt, at visse dele af pressen – det er specielt Ekstra Bladet, jeg tænker på her – benytter lejligheden til at

opgive ikke alene navnet på den unge mand og dermed også på forældrene, men også hvilken gade de bor i, og sætte et stort billede i af deres hus. Dette er dog i høj grad at gnide salt i sårene og gøre det hele betydelig værre endnu for disse mennesker, som er hårdt nok ramt i forvejen.

Jeg mener, at man her ganske og aldeles klart har overtrådt, hvad man kunne kalde god presseskik, og derfor spørger jeg statsministeren i hans egenskab af pressens minister, om ikke han er enig i disse betragtninger, og – hvis han er det – hvad han da mener at vi kan gøre for at undgå gentagelser af denne art.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Når hr. Jens Møller spørger mig, hvad jeg agter at foretage mig i anledning af Ekstra Bladets omtale af den såkaldte bombemand fra Gladsakse og især Ekstra Bladets omtale af hans familie, må det blive mit svar, at jeg ikke mener, jeg kan og bør foretage mig noget særligt i den sag.

Når det er sagt, skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg som avislæser, og dermed vel også meget langt på linje med hr. Jens Møller, personlig føler, at Ekstra Bladet i den pågældende sag afgjort gik for langt og ud over det, vi kalder sømmelighedens grænser.

Når jeg alligevel ikke mener at kunne foretage mig noget i denne sag, skyldes det min generelle opfattelse, som jeg vel ikke er alene om at have i dette land, at statsmagten skal lægge så få bånd på den fri dagspresse som overhovedet muligt. Derfor må jeg sige, at hvad den konkrete sag angår, er det straffe- og presselovgivningen, der i givet fald skulle sættes ind, og det er derfor justitsministeren og ikke pressens minister, altså mig, der i givet fald skulle tage sig af dette.

Justitsministeren har naturligvis orienteret mig om sagen og om de straffelovsbestemmelser, som der måske kunne blive tale om at anvende, nemlig straffelovens § 264 d. Denne bestemmelse forbyder bl. a. uberettiget gengivelse af meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold. En sådan foreteelse er imidlertid undergivet privat påtale, ligesom det er domstolene, der afgør, hvad der er uberettiget videregivelse. Det er med andre ord ikke en sag, jeg har mulighed for at tage op eller dømme i; som